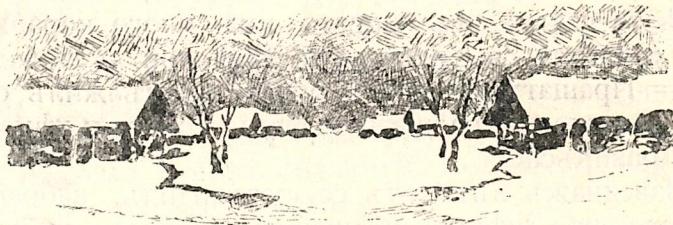

Най-послѣ той се уморилъ и седналъ на най-високия камъкъ на своя островъ. Той гледалъ въ далечината, дѣто небето се сливало съ морето, и си спомнилъ за Лѣтната царица. Пощѣло му се пакъ да погледне, какво става тамъ, дѣто всичко било тъй красиво и хубаво.

И полетѣлъ.

Дълго врѣме не могълъ да намѣри градината и палата. Всичко било покрито съ бѣлъ снѣгъ. Изъ подъ снѣга се показали двѣ кокиченца и зашепнали:

— Тихо, тихо, Лѣтната царица спи, тихо, не буди я, иди си! . . .

Снѣжинки.

Хвѣркатъ бѣлитѣ снѣжинки
Като пеперуди,
Ту се сбираятъ на дружинки,
Ту се прѣскатъ—луди.
Лудъ вѣтърътъ ги гони
На ширъ изъ полето,
Гледашъ: падатъ съсъ милиони
Нови отъ небето.

Цвѣтко.